

Chương 10

Thích Khách

Tôi gõ cửa: “Cửu gia đâu rồi?”

Tiểu Phong đang ngồi bày thế cờ vậy, nói mà không ngẩng đầu lên: “Đang sắp xếp sách trong thư phòng.”

Thấy tôi dợm bước về phía thư phòng, Tiểu Phong nói: “Thư phòng không cho người ngoài vào, đến dọn dẹp cũng đều do Cửu gia tự tay làm hết, tỷ ngồi đây sưởi nắng đợi một lát đi! ở đây có nước, tự rót mà uống, đệ đang bận, không phục dịch tỷ được.” Tôi giơ tay cốc một cái vào đầu Tiểu Phong: “Đệ chưa lớn được bao nhiêu mà đã lên mặt ra vẻ không ít nhỉ?” Tiểu Phong xoa xoa trán, tức giận trừng mắt nhìn tôi. Tôi “hừ” một tiếng, không thèm quan tâm đến gã, tự đi về hướng thư phòng.

Tuy tôi đã sống ở Trúc án một thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên tôi đến thư phòng. Một gian phòng lớn quá mức bình thường, không có bất kỳ vách ngăn nào, rộng rãi như thể xe ngựa chạy cũng vừa, quá nửa phòng bày đầy các giá sách, Cửu gia đang lật giở sách trước một dãy giá.

Tôi cố ý giậm mạnh bước, nghe thấy tiếng bước chân của tôi, chàng ngẩng mặt nhìn tôi khẽ gật đầu cười, rồi ra hiệu tôi đi vào: “Muội ngồi đây một lát, ta sắp xong rồi.”

Tôi vui sướng trong lòng, xoay người liếc Tiểu Phong với vẻ đắc ý, rồi đi qua từng giá sách một tò mò xem xét: “Những cuốn sách này, huynh đều đọc hết rồi ư?”

Tiếng Cửu gia vọng đến từ sau các giá sách, nghe không rõ lắm: “Đa phần đều đọc hết rồi!”

Kinh thi, Thượng thư, Nghi lễ, Chu Dịch, Xuân thu, Tà truyện, Hiếu kinh... Toàn bộ sách trên giá này đều là thư tịch của Nho gia, Kinh thi hình như là cuốn được đọc nhiều nhất, được đặt tại nơi dễ với tới nhất.

Hoàng Đế Tử kinh, Đạo Đức Kinh, Lão Lai Tử... Giá sách này lại là về Hoàng Lão. Đạo Đức kinh của Lão Tử, Tiêu Dao Du và Tri Bắc của Trang Tử rõ ràng đã được đọc rất nhiều lần, sợi dây râu các thẻ tre đã khá lỏng lẻo.

Pháp gia, Binh gia. Những cuốn này từ bé tôi đã học thuộc gần hết, nên không hứng thú lắm, chỉ đảo mắt qua rồi chuyển sang giá khác. Giá này có vẻ

hơi kỳ quặc, nửa phía trước chỉ bày trợ trợ một cuốn sách trúc, nửa sau lại chất đống một chồng sách vải.

Tôi nghi hoặc lấy cuốn sách trúc xuống, là Mặc Tử, cuốn này nghe nói có một phần rất tối nghĩa, hỏi trước đến cả cha cũng phải đau đầu. Lật qua một lượt, có mấy chỗ đọc vẫn hiểu được, một số chỗ thì trực trặc, không thuận miệng, hình như nói đến việc chế tạo công cụ, làm trục xe, làm thang mây, một số chỗ khác thì có giảng về một hiện tượng của mặt trời, cái gì mà xuyên qua một cái lỗ nhỏ thành hình ngược, gì mà gương phẳng, gương lồi lõm thì sẽ thành hình ảnh gì, hoàn toàn không hiểu đâu ra đâu cả. Tôi lắc lắc đầu đặt sách xuống, đi đến nửa sau lấy một cuốn sách vải, là nét chữ của Cửu gia, tôi sững lại, không màng đọc nội dung, lại lấy mấy cuốn nữa, tất cả đều có nét chữ của Cửu gia. Tôi thờ đầu ra ngó nhìn. Thấy Cửu gia vẫn đang cúi đầu loay hoay dọn giá sách, tôi lưỡng lự hỏi: “Sách ở giá này muội có thể đọc thử không?”

Cửu gia quay đầu về phía tôi, cân nhắc chốc lát rồi gật đầu: “Chẳng có gì đáng đọc đâu, chỉ là sở thích ta làm lúc nhàn hạ thôi.” Tôi lật đến một trang, vì rất dài, không có thời gian đọc kỹ càng, chỉ nhìn lướt qua:

... Công Thân Ban tạo thang mây giúp Sở tấn công Tống, khổ nổi lại gặp phải Mạc Định. Ban và Mạc đấu kế: Ban dùng thang mây tấn công, Mạc dùng hỏa tiễn đốt thang mây. Ban dùng xe đâm vào phá cửa thành, Mạc lãn cây và đá tảng đập nát xe. Ban dùng địa đạo, Mạc đốt khói nghi ngút che mờ tất cả... Ban dùng hết toàn bộ chín kế sách, thành trì vẫn bình yên. Ban trong lòng không phục. Muốn giết Mạc, Mạc cười nói: “Ta có ba trăm đồ đệ ở nước Tống, mỗi người đã đọc một kế giữ thành.” Vua nước Sở cuối cùng cũng phục, nên từ bỏ ý định tấn công. Trong lòng vẫn ôm mối hận, Công Thân Ban, về sau được người đời gọi là Lỗ Ban, hiệu “ông tổ nghề mộc” chỉ vì có vốn vện chín kế khiến người ta không dòm ngó trăm kế của Mạc. Hạ bút viết chơi lúc nhàn hạ, một công một thủ, hết sức lo lắng, nhưng còn một trăm kế sách còn lại, lòng thật thán phục...

Phía sau mấy cuốn đều có hình minh họa các loại vũ khí công thành, vũ khí phòng thủ, các cách tấn công và bảo vệ thành, được viết rõ ràng và bổ trợ lẫn nhau.

Tôi đưa mắt đảo qua một lượt thật nhanh rồi đặt lại trên giá cẩn thận, lại lấy một cuốn khác: “... không tấn công... kiêm ái thiên hạ... chán ghét chiến tranh...” Phần lớn đều là phân tích học thuyết Của Mặc dịch về việc chán ghét chiến tranh và phản hồi nước lớn bắt nạt nước bé, một mặt chủ trương nước lớn không nên ỷ vào sức mạnh và quyền lực của mình mà tấn công nước bé, mặt khác chủ trương nước bé nên tích cực chuẩn bị cho chiến tranh, tăng cường quốc lực, thời điểm nào cũng chuẩn bị đối kháng với nước lớn, khiến nước lớn không dám khinh suất tấn công.

Tôi im lặng suy nghĩ một hồi, chậm rãi đặt quyển sách lụa trên tay xuống, lại lấy mấy cuốn lật ra xem, toàn bộ đều là bản vẽ: quy trình kỹ thuật chế tạo các loại dụng cụ, từng bước một cực kỳ tường tận, có cung nỏ phức tạp dùng cho chiến tranh, có dụng cụ kẹp xương dùng cho việc chữa bệnh, có cả bình gốm hai lớp đơn giản để giữ nước ấm vào mùa đông, thậm chí có cả hình vẽ trang sức của phụ nữ.

Tôi gãi gãi đầu, đặt sách lên giá, trong lòng rất muốn xem hết một loạt, nhưng tò mò không biết mấy giá sách phía sau còn những sách gì nữa, đành đợi sau này còn cơ hội thì xem.

Giá này toàn là sách y học, lật thử một cuốn “Biển thược nội kinh”, tuy Cửu gia đã ghi chú rất tỉ mỉ về các đúc rút trên sách nhưng tôi thật sự đọc vẫn không hiểu, cũng không có hứng thú gì mấy nên trực tiếp đi thẳng đến phía cuối giá sách, lấy đại một cuốn ra xem. Thiên hạ chí đạ đàm, bên lề đều có chú thích của Cửu gia, mặt tôi đột nhiên nóng bừng lên, ném bộ cuốn sách trở về giá. Cửu gia nghe thấy tiếng động bèn ngoái đầu nhìn về phía tôi, tôi giật bản mình vội vã nhảy sang giá sách khác, lấy đại một cuốn khác, giả vờ như đang đọc, tim vẫn đập thình thịch.

Cửu gia cũng đọc loại sách này ư? Nhưng mấy cuốn này tuy là về thuật ngự nữ, nhưng cũng có giảng cả về y học, phần lớn lại thiên về luận thuyết về quan hệ giữa chuyện phòng the và thụ thai, lòng tôi suy nghĩ lung tung, cúi đầu một lúc lâu không động đậy gì.

“Muội đọc mấy cuốn sách ấy có hiểu không?” Cửu gia đẩy xe lăn đến bên cạnh tôi, ngạc nhiên hỏi.

Tôi giật mình ngẩn ra, vội vàng trả lời: “Muội chỉ đọc liếc qua, tất cả đều đã bị muội đem tiêu hủy hết rồi.”

Thấy Cửu gia nhìn mình tràn ngập vẻ ngờ hoặc, tôi bây giờ mới phản ứng kịp, Cửu gia ám chỉ cuốn sách tôi đang cầm trên tay, chứ không phải... Tôi ảo não tí nữa thì ngất xỉu, không ngờ thiên hạ cũng có người chột dạ đến mức này. Vội vã nhìn kỹ sách hơn, không thể tin được mở to mắt đọc, toàn là các chữ cái nhỏ như nòng nọc, quay ngang quay dọc, chẳng thể nhận ra chữ nào, tôi không cam lòng lại xem thêm lần nữa, nhưng vẫn không nhận ra một chữ nào cả.

Trời ạ! Sách như thế này mà tôi cứ giương mắt lên mãi như thế, bây giờ tôi không phải ảo não muốn ngất xỉu, mà là muốn đâm đầu vào tường... Tôi cúi đầu, lúng túng nói: “Ừm... ừm... thật ra muội đọc không hiểu, nhưng muội... muội rất tò mò, cho nên... cho nên mới nghiêm túc muốn đọc, cái này... cái này muội chỉ là nghiên cứu... nghiên cứu xem tại sao mình đọc không hiểu thôi.”

Cửu gia chớp chớp mắt, có vẻ tò mò hỏi lại: “Thế muội nghiên cứu được cái gì rồi?”

“Nghiên cứu được gì rồi ừm... kết quả nghiên cứu của muội là... ừm... hóa ra muội không hiểu loại chữ này.”

Khóe miệng Cửu gia hình như có chút động đậy khó nhận ra, tôi thảm than một tiếng trong lòng, trời ơi! Tôi rốt cuộc đang nói gì thế này? Tôi cúi thấp đầu, nhìn chăm chăm vào đầu ngón chân, càng nói càng sai, tốt nhất là ngậm miệng lại!

Trong phòng yên tĩnh đến khó xử, tôi chán nản nghĩ ngợi, vì sao lại mất mặt thế này? Hận chỉ muốn đâm chết mình đi!

Cửu gia bỗng nhiên tựa vào xe lăn bật cười ồm ồm, tiếng cười vui vẻ vang vọng trong căn phòng rộng rãi, nhất thời cả gian phòng tựa như cũng chan chứa niềm vui. Đầu tôi cúi thấp hơn, trong sự xấu hổ ngượng ngừng lại đan xen chút ngọt ngào, tôi chưa bao giờ nghe thấy tiếng cười của chàng, chỉ cần Cửu gia có thể thật sự tươi cười thế này, tôi nguyện lòng ngày nào cũng mất mặt.

Cửu gia lấy khăn tay ra đưa tôi: “Thuận miệng hỏi một câu mà không ngờ muội lại lo lắng đến nổi mặt mày đều đỏ ửng, vả cả mồ hôi, có chỗ giống phường chủ phường hát nổi tiếng thành Trường An chứ.”

Tôi ngượng ngừng đặt sách lại lên giá, giở tay ra nhận khăn tay lau đi mồ hôi trên trán và mũi.

Ánh mắt tôi đảo qua giá sách một lượt: “Những sách này đều không dùng Hán tự phải không?”

Cửu gia khẽ gật đầu, tôi chuyển tầm nhìn cười nói: “Muội vừa nhìn thấy bản vẽ huynh dùng đề thiết kế nữ trang, đẹp lắm.”

Cửu gia rời mắt khỏi giá sách, chăm chú nhìn tôi hỏi: “Sao muội không hỏi những cuốn sách này nói về cái gì?”

Tôi trầm mặc một lúc, sau đó nhẹ nhàng nói: “Huynh cũng chưa bao giờ hỏi muội vì sao lại sinh sống cùng sói. Vì sao sống ở Tây Vực mà lại có thể nói Hán ngữ rất trôi chảy, trong khi tiếng các nước Tây Vực thì một câu cũng không biết nói. Trong thâm tâm mỗi người đều có một số chuyện vào lúc tâm tình hay nhân thời không thích hợp tuyệt đối sẽ không muốn nhắc đến, nếu có một ngày huynh muốn kể cho muội, muội sẽ ngồi bên cạnh huynh im lặng lắng nghe, nếu huynh không muốn nói, muội cũng sẽ không thăm dò gì thêm. Có một người từng nói với muội một câu là chỉ quen biết muội trong mắt của người ấy, muội nghĩ muội cũng giống như thế, muội chỉ quen biết huynh ở trong lòng mình thôi.”

Cửu gia ngồi im lặng một lúc, đẩy xe lăn ra khỏi gian sách, quay lưng về phía tôi nói: “Có rất nhiều chuyện rốt cuộc nên làm thế nào, bản thân ta cứ lưỡng lự không thôi, cho nên cũng chưa bao giờ nhắc đến.”

Tôi nói rất khẽ, nhưng giọng kiên định: “Cho dù huynh làm gì đi nữa, muội nhất định sẽ đứng bên cạnh huynh.” “

Bàn tay đang đẩy xe lăn của Cửu gia chợt dừng lại, nhưng rồi nhanh chóng tiếp tục đẩy xe: “Tìm ta có chuyện gì?”

Tôi nói: “Không có chuyện gì đặc biệt cả, chỉ là có thời gian rảnh nên muốn đến thăm gia gia, Tiểu Phong và... huynh?”

Trước khi ra khỏi thư phòng, tôi đảo mắt liếc thay một chiếc nạng rất trau chuốt ở góc tường. Cửu gia dùng nó à? Nhưng tôi chưa bao giờ thấy Cửu gia dùng nạng cả.

Chúng tôi vừa đi ra khỏi thư phòng, không biết chạm vào bộ phận then chốt nào mà cửa lập tức tự động đóng lại.

Tôi giơ tay ra khẽ đẩy cửa, không chút động đậy gì, trước đây tôi cứ tưởng là mọi bộ phận kỹ thuật trong Trúc án đều là vì Cửu gia muốn cho sinh hoạt thường ngày tiện lợi hơn nên mới mời người thiết kế, hôm nay mới biết tất cả đều do chính tay chàng làm.

Cửu gia nói: “Một lát nữa ta phải ra ngoài một chuyến.”

Tôi vội nói: “Thế muội không làm phiền huynh nữa, muội đi về đây.”

Cửu gia gọi tôi lại, nghĩ nhanh rồi bình thản nói: “Ta đi chăm nông trại ở ngoại thành gặp vài vị khách, nếu muội có thời gian thì cũng có thể đi thăm nông trại chơi một lát, ném thử hoa quả tươi mới hái?”

Tôi cố kiềm chế niềm hạnh phúc trong lòng, gật đầu thật mạnh.

Thạch bá nắm một chiếc roi ngựa đen bóng trong tay, ngồi ở trên xà xe ngựa gật, người mà Cửu gia bình thường hay đi cùng là Tần Lực thì lại không có mặt, Cửu gia chưa hỏi gì, Thạch bá đã trả lời: “Tần Lực có chút việc nên không đến được?”

Cửu gia khẽ gật đầu: “Tìm phu xe khác đánh ngựa cũng được rồi, không phải bắt bác tự thân lái xe thế này.”

Thạch bá kéo rèm xe cười nói: “Lâu lắm rồi không hoạt động gì, coi như là vận động cơ bắp” Thạch bá hỏi: “Trước tiên đưa Ngọc nhi về Lạc Ngọc phường à?”

Cửu gia nói: “Cùng ta đi thăm sơn trang.” Thạch bá có chút chần chừ, dường như định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chỉ im lặng quất ngựa đánh xe đi.

Sau khi ra khỏi thành, cỗ xe chạy càng lúc càng nhanh, tôi tựa vào khung cửa sổ, nhìn cây xanh hoa dại xa dần bên đường, cảm thấy tâm tình còn tươi đẹp hơn ngày mùa hạ này nhiều.

Hai người tuy không nói gì cả, nhưng tôi cảm giác chúng tôi đều đang thưởng thức gió thổi, phong cảnh tuyệt đẹp và tâm tình tốt đẹp của mỗi người.

Thạch bá nhỏ giọng nói: “Chuẩn bị ngoặt gấp, Cừu gia cẩn thận.” Nói rồi xe ngựa đã ngay lập tức gấp rút rẽ vào rừng, rồi nhanh chóng giảm tốc độ, chậm chậm dừng lại. Kỹ thuật điều khiển xe ngựa của Thạch bá tuyệt đối là hạng nhất, suốt cả quá trình ngựa không phát lên một âm thanh nào. Tôi nhìn cừu gia với vẻ khó hiểu, tay không hề chờ đợi gì, lập tức nắm lấy chiếc đai lụa có đính ngọc trai thắt ở eo.

Cừu gia ngồi yên, khẽ mỉm cười lắc đầu, ra hiệu cho tôi không nên manh động. Im lặng đợi ở trong rừng một lúc lâu, lại có hai thớt ngựa từ ngoài đường đột nhiên rẽ vào trong rừng, người ở trên ngựa nhìn thấy chúng tôi, dường như không hề để tâm, chỉ đảo mắt nhìn qua xe ngựa của chúng tôi một lượt.

“Cải trang giống ghê!” Thạch bá một tay quát ngựa, nhanh như sấm chớp, vun vút hai tiếng, quát gãy xương chân ngựa, hai con ngựa ngã nhào xuống đất hí lên thảm thiết.

Người ngồi trên ngựa nhanh chóng nhảy lên, rút kiếm ra chắn màn roi quát liên miên trước mặt, nhưng cuối cùng kỹ thuật thua kém, kiếm của cả hai người đều bị quát rơi xuống đất, hán tử râu xồm khẽ hừ một tiếng, roi quát ngựa của Thạch bá đánh xuyên qua bàn tay hấn, khiến hấn bắn văng ra cả người ghim và thân cây.

Tôi kinh hoàng, lập tức phản ứng lại, tuyệt chiêu roi quát ngựa của Thạch bá chắc hẳn còn ẩn giấu huyền cơ, tuyệt đối không phải roi ngựa thông thường. Hán tử áo xanh kia ngậy người ra trừng mắt nhìn cây roi trong tay Thạch bá, thần sắc đầy kinh ngạc, rồi đột ngột quỳ xuống trước mặt Thạch bá xì xà xì xồ. Hán tử râu xồm bị ghim vào gốc cây kia lúc đầu sắc mặt còn đầy vẻ hận thù, nhưng vừa nghe thấy lời của đồng bọn, tức lập tức thù biến mất, lại mang vài phần ngạc nhiên.

Thạch bá thu roi quát, cao giọng hỏi hán tử áo xanh đang quỳ dưới đất, hai người hỏi một đáp một, tôi không hiểu một câu nào cả. Cừu gia lắng nghe một lúc, nụ cười ở khóe miệng ban đầu đã biến mất, nhìn tôi với ánh mắt sừng sốt, ra lệnh: “Dùng Hán ngữ đem mấy lời vừa nói nói lại một lần nữa?”

Hán tử áo xanh nhanh chóng hồi đáp: “Bọn ta không phải đi theo xe ngựa của Thạch bá, cũng không muốn đối lập gì với Thạch phảng, chỉ là được thuê điều tra rõ hành tung hằng ngày của phường chủ Lạc Ngọc phường ở thành Trường An, chờ thời cơ ám sát nàng ấy.” Hấn vừa nói vừa hướng về phía Thạch bá dập đầu: “Bọn ta thực sự không biết lão gia tử là người Thạch phảng, cũng không biết cô nương này có giao tình tốt đẹp với Thạch phảng. Nếu biết thì dù có cho bọn ta một núi Minh Sa toàn vàng, bọn ta cũng không dám nhận vụ giao dịch này.”

Việc này giống như sét đánh giữa trời xanh quang, vượt quá sức tưởng tượng, khiến cho tôi chóng mặt, sững người ra một lúc lâu mới hỏi lại: “Ai thuê người?”

Người mặc y phục xanh nghe thấy câu hỏi vẫn cúi đầu nói: “Giao dịch có thể không làm nữa, nhưng quỳ tặc bọn ta không dám vi phạm, nếu cô nương muốn trách tội, bọn ta đành dùng đầu mình để tạ tội thôi?”

Thạch bá quăng roi ra giúp ngựa đập mấy con muỗi vo ve xung quanh, hờ hững nói: “Bọn họ lần này, dù cho dưới bất kỳ tình huống nào cũng không thể nói ra lai lịch người thuê, mà kể cả có thật sự nói ra thì cũng chưa chắc đã là sự thật. Vì đã là thuê người ám sát, tự nhiên sẽ liên quan đến mấy người thủ đoạn mờ ám.”

Tôi cười chua xót nói: “Đúng thật, vậy thả bọn họ đi thôi!”

Thạch bá nhìn hai người đó, không nói gì cả, hai người lập tức nói: “Những chuyện tai nghe mắt thấy hôm nay, bọn ta sẽ không để lọt ra ngoài một chữ.”

Thạch bá rõ ràng vẫn muốn giết bọn họ, tay nắm roi ngựa đang định hành động, nào ngờ Cửu gia nói: “Thạch bá, thả bọn họ đi.” Giọng nói chậm chậm ôn hòa, nhưng lại uy nghiêm đến mức khiến người ta không thể nào kháng cự, sát khí mạnh mẽ của Thạch bá cũng từ từ dịu đi.

Thạch bá nhìn Cửu gia, khẽ thở dài một tiếng, rồi lạnh lùng xua xua tay. Hai người kia mặt lộ vẻ cảm kích, liên tục dập đầu: “Bọn ta sau khi quay về nhất định sẽ xử lý chuyện này ôn hòa. Lão gia tử, thề có hồ La Bố Nặc Nhi, bọn ta tuyệt đối không dám tiết lộ hành tung của người.”

Tôi có chút kinh ngạc, đối với người dân du mục đi qua sa mạc a Bích mà nói, lời thề này so với thiên lôi đánh chết còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Hai người thu lại kiếm, vội vã rời đi. Hán tử bị Thạch bá quất xuyên qua bàn tay từ đầu đến cuối không nói một lời nào, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn về phía xe ngựa, rồi đột nhiên tựa như hiểu ra chuyện gì, sải bước chạy lại, ùm một tiếng quỳ xuống trước xe ngựa, hấn luôn giữ vẻ bình tĩnh thản nhiên, dù trong khoảnh khắc sinh tử vừa nãy cũng không hề rối loạn, vậy mà giờ phút này thì cả khuôn mặt hấn tràn đầy thương xót ăn năn, trong mắt ướt lệ, nghẹn ngào nói: “Tiểu nhân không biết cô nương này là người của ân công, không ngờ lại lấy oán trả ơn, muốn giết nàng ấy, thật không bằng chó lợn. Nói dứt lời liền hươ đao chém xuống cánh tay hấn, một mũi tên từ trong tay áo Cửu gia bay ra, đánh lên thanh đao, đồng bọn của hấn nắm lấy tay hấn, lại quay sang nhìn chúng tôi đầy vẻ ngờ vực và kinh ngạc.

Cửu gia cất chiếc cung nhỏ vào trong tay áo, cười nhạt nói: “Chỉ sợ người nhận nhầm người rồi, ta không giúp người gì cả, các người mau quay về Tây Vực đi!”

Một màn kiếm rút tên bay vừa rồi tôi hoàn toàn không lưu tâm, trong lòng chỉ miên man câu “Cô nương này là người của ân công,” nhìn hai người ở dưới xe, tự nhiên thấy hai người này trông cực kỳ thuận mắt.

Đại hán râu xồm thút thít nói: “Có thể khiến cho lão gia tử kéo xe, lại có thể cứu được mạng người khỏi ngọn roi của lão gia tử, thiên hạ này ngoài ân công ra còn có thể là ai nữa?” Cả nhà ta lớn bé đều nhờ sự viện trợ của ân công mới may mắn sống được, mẫu thân ngày đêm đều hướng về Tuyết Sơn dập đầu, khẩn cầu cho người bình an khỏe mạnh, vậy mà ta trong lúc hồ đồ lại đi làm việc thiếu lương tâm này.”

Hán tử bên cạnh hần nghe xong hình như cũng đã hiểu được thân phận của Cửu gia, thần sắc đột biến, cuối cùng cũng lập tức quỳ sang một bên, không nói năng gì, chỉ liên tục dập đầu, mới dập vài lần đầu đã đầm đìa máu. Cửu gia tuy vẫn nhếch miệng cười, nhưng thần sắc lại vô cùng bất lực, trong khi ánh mắt Thạch bá càng nghiêm lạnh. Tôi lên tiếng nói: “Êu! Hai người các ngươi thật chẳng có đạo lý gì, nếu cảm thấy trong lòng có lỗi thì tìm cách chuộc tội đi, ở đâu ra kiểu quỳ ở đây đòi sống đòi chết thế? Chẳng lẽ muốn cho bọn ta nhìn thấy hai cái xác chết thì các ngươi mới an tâm. Bọn ta còn có việc, đừng cản đường nữa.”

Hai người họ sững ra một lúc, rồi đứng dậy tránh đường.

Tôi cười nói: “Thế này được rồi, nhưng mà thật sự xin lỗi, các ngươi nhận làm người rồi, Cửu gia nhà bọn ta là người làm kinh doanh ở thành Trường An, không có liên quan gì với Tây vực cả, không dung được nhận mấy cái dập đầu vừa rồi, còn nữa...” Tôi tuy cười, nhưng giọng lại rất lạnh lùng: “Lập tức quay về Tây Vực đi.”

Hai người đó ngậy ra, đoạn cung kính đáp: “Bọn ta đúng là nhận nhầm người rồi, bọn ta sẽ lập tức quay về Tây Vực ngay.” Thạch bá nhìn tôi, lại nhìn sang Cửu gia, không nói không rằng quát ngựa đi tiếp.

Xe ngựa vẫn nhẹ nhàng đi trên đường, nhưng trong lòng tôi lại như bị một tảng đá khổng lồ đè lên, rất rất nặng. Tôi và người các quốc gia Tây Vực chưa bao giờ qua lại gì, làm sao mà có ân oán? Chẳng lẽ là người Hung Nô Mục Đạt Đóa không cẩn thận để lộ tôi còn sống sót? Cuộc sống bình yên của tôi sắp bị xáo trộn rồi.

Cửu gia dụi dụi mắt hỏi: “Có đoán được người thuê bọn họ không?”

Tôi gật đầu, lại lắc đầu: “Không biết, mọi người sống cùng với bầy sói, chắc chỉ chuốc oán với một người. Bọn họ đến từ Tây Bắc thực ra cũng phù hợp, bên đó hiện giờ tuyệt đại bộ phận đều thuộc phạm vi thể lực của hần, nhưng tại sao người đó lại phải đặc biệt thuê người tới giết mọi người chứ? Hần có thể trực tiếp sai

cao thủ, thủ hạ đến giết muội kia mà. Chẳng lẽ vì ở Trường An, hấn kiêng nề điều gì đó, cho nên chỉ có thể cho người Tây Vực ra mặt.”

Cửu gia nói: “Nếu nhất thời không nghĩ ra được, thì cũng không cần phải lo lắng làm gì.”

Tôi gục đầu xuống đầu gối, im lặng suy nghĩ, chàng nói: “Ngọc nhi, muội sợ à?”

Tôi lắc đầu: “Võ công của hai người này rất giỏi, nếu đánh nhau muội chưa chắc đã qua mặt được bọn họ, nhưng bọn họ khẳng định cũng không giết được muội, trái lại muội còn có thể giết bọn họ.”

Thạch bá ngồi ngoài xe lên giọng khen: “Công phu giết người và công phu đánh người vốn là hai chuyện khác nhau. Cửu gia, chủ thuê nếu là vì ám sát, thì chắc chắn vì sợ Ngọc nhi biết thân phận của hấn, và cũng không có cơ hội trực tiếp tìm Ngọc nhi. Chỉ cần mọi người ở Tây Vực đều không nhận mồi thuê của hấn, thì hấn sẽ phải nản lòng thôi. Chuyện này giao cho ta làm, hai người cứ ngắm hoa, thưởng thức phong cảnh đi, không phải lo lắng lung tung.”

Cửu gia cười nói: “Biết có người như lão tổ tông ở đây, lũ hầu tử hầu tôn bên Tây Vực không làm loạn được.” Rồi quay sang nói với tôi: “Bọn họ tuy nói có quy tắc, nhưng thiên hạ không có chuyện gì không chút kẽ hở cả, có cần ta giúp muội điều tra bọn họ không?”

Tôi bây giờ không phải cô bé chỉ biết bỏ chạy lúc nhỏ nữa, vội chấn chỉnh lại tinh thần, cười hi hi nói: “Không cần đâu, nếu là người khác, mảnh khỏe này muội không thềm để tâm, nếu thật sự là người kia thì càng không có gì cần phải tra cả, mà cũng chẳng tra ra gì. Nếu hấn muốn uy hiếp, muội tuyệt đối không sợ hấn.”

Cửu gia gật đầu cười, còn Thạch bá cười phá lên: “Thế là đúng rồi, cô nương đến từ bây sớm chẳng lẽ không có một phần gan dạ sáng suốt,” chắc Sơn trang của Cửu gia đúng như lời Cửu gia nói, đích thực là nông trang, phần lớn là vườn trồng quả và vườn hoa, phòng ốc cũng đơn giản kiểu tường gạch xanh mái ngói đen, phân bố ngay ngắn vuông vắn giữa vườn tược, không thể nói là đẹp mắt, nhưng vững chãi bình ổn như mảnh đất dưới chân.

Khi mới vừa lên xe ngựa, vẻ mặt của Thạch bá làm cho tôi hiểu rằng những người khách đó chỉ sợ không tiện để tôi gặp, cho nên khi xuống xe ngựa tôi bèn chủ động nói với Cửu gia, muốn cùng bà bác nông dân trong thôn đi thăm đồng ruộng, vẻ mặt Cửu gia thản nhiên, chỉ dặn dò bác nông dân vài câu, Thạch bá lại cười gật gật đầu với tôi.

Tuy rằng trên đường đi đột nhiên xảy ra chuyện làm cho trong lòng tôi có chút phiền não, nhưng mặt trời đang phủ xuống những tia nắng rực rỡ, ruộng

rau ánh lên màu xanh mượt, cùng với những người nông dân cần cù lao động trên các thửa ruộng, khiến cho tôi dần bình tâm lại. Cuộc sống của tôi, tôi nắm trong tay mình, bất kể là ai, cũng đừng hòng cướp đi cuộc sống của tôi.

Ánh mắt tôi lướt thấy bóng dáng Thạch bá, vội nói với bác nông dân đứng bên: “Đại thẩm, trời thật là nắng quá đi mất! Tìm giúp cháu một cái mũ rom đi!” Đại thẩm lập tức cười nói: “Vậy mà lại quên mất, cháu chờ một chút, bác đi tìm cho.”

Bác ấy vừa đi, tôi lập tức bước nhanh đuổi theo Thạch bá, “Thạch bá, bác không đợi Cửu gia à?”

Thạch bá quay đầu lại nhìn chằm chằm vào tôi, không nói câu nào, tôi nói: “Bỏ qua cho bọn họ đi, bác không thể giấu được Cửu gia đâu.”

Thạch bá lạnh lùng nói: “Ta là vì muốn tốt cho cậu ấy, lão thái gia mà còn sống nhất định cũng đồng ý ta làm như vậy.”

Tôi nói: “Nếu như chuyện bác làm làm cho huynh ấy không vui, vậy thì không phải là muốn tốt cho huynh ấy, chỉ là bác tự cho mình là đúng mà thôi! Huống hồ chủ nhân hiện tại của bác là Cửu gia, không phải là lão thái gia trước kia.”

Thạch bá có chút tức giận, “Cháu có phải lớn lên trong bầy sói không? Nhân từ nương tay như vậy?”

Tôi cười âm lên, “Muốn dùng tính mạng của chúng ta cược một phen hay không, xem ai giết được ai? Thạch bá, Cửu gia không thích giết chóc vô cớ, nếu bác thật sự bảo vệ huynh ấy, đừng làm cho huynh ấy vì bác mà dính máu tươi. Bác có thể nhẫn nại, nhưng nếu huynh ấy biết, sẽ khó chịu. Phương pháp xử lý mọi chuyện của mỗi người không giống nhau, nếu Cửu gia muốn làm như vậy, huynh ấy nhất định đã lo lắng tới tất cả hậu quả.”

Đại thẩm cầm mũ rom đã quay lại, “Cháu muốn vào thăm ruộng, hay là Thạch bá chờ chúng cháu một lát đi!” Tôi thi lễ với ông ấy, rồi chạy về phía bờ ruộng.

“Đây là cây gì?”

“Đậu tương”

“Kia thì sao”

“Đậu xanh.”

“....”

“Đây là dưa chuột, cháu biết.” Rốt cuộc cũng có một thứ mà tôi biết, tôi chỉ vào giàn dây leo dưới ruộng, cực kỳ kích động nói. Đại thẩm đứng bên cố nén cười bảo: “Là dưa chuột, đúng lúc non nhất.” Tôi nhảy lên, tiện tay hái một quả, cọ cọ vào ống tay áo rồi cắn một miếng lớn, thật sự là ngon hơn nhiều so với trong phường mua.

Xách cái giỏ chui qua chui lại ở dưới giàn dưa, hái được một giỏ lớn dưa chuột, vừa mới ngẩng đầu không ngờ lại thấy Cửu gia đang đứng bên bờ ruộng mỉm cười nhìn tôi, cách giàn dưa ruột xanh biếc, tôi cười vầy vầy tay, chạy tới hướng huynh ấy, tiện đường lại hái thêm hai trái dưa chuột nữa, “Sao huynh lại tới đây? Khách của huynh đi rồi sao?”

Huynh ấy gật gật đầu, cười quan sát tôi một lượt từ đầu đến chân, chỉ chỉ mũ rom trên đầu tôi và giỏ đeo trên tay, “Đổi bộ quần áo, sống thoải mái một chút là thành một nữ nông dân.”

Tôi đưa giỏ dưa cho huynh ấy xem, “Đây là đậu, đây là dưa chuột, còn có rau họ.”

Huynh ấy cười nói: “Chúng ta ở đây ăn cơm chiều rồi hãy về, sẽ ăn mấy thứ rau dưa muội vừa hái này.” Tôi mừng rỡ vỗ tay nhảy lên.

Tôi và Cửu gia chậm rãi bước dọc theo bờ ruộng, trời chiều đã ngả về Tây, giữa đồng ruộng hiện lên sương chiều mờ mờ. Khói bếp lượn lờ bốc lên, thỉnh thoảng lại có vài tiếng chó sủa gà gáy. Những người nông dân vác cuốc đi về khi đi qua chúng tôi, tuy có vẻ mệt mỏi, nhưng dáng vẻ lại khoan thai thỏa mãn, bước chân nhẹ nhàng vội vàng đi về nhà.

Trong đầu tôi bỗng nhiên lướt qua mấy từ “Nam cày bừa, nữ dệt vải”, không nhất định thật sự là nam phải cày bừa, nữ phải dệt vải, kỳ thật chỉ cần có thể giống như bọn họ, hai người ở cạnh nhau, hoà thuận, vui vẻ, an bình. Lén nhìn về phía Cửu gia, không ngờ rằng huynh ấy cũng đang nhìn tôi, ánh mắt hai chúng tôi bỗng nhiên chạm nhau, cả hai đều ngẩn ra, vậy mà mặt huynh ấy lại hơi chút ửng đỏ, vội vàng chuyển tầm mắt đi.

Lần đầu tiên tôi thấy huynh ấy đỏ mặt, không khỏi cân nhắc xem vừa rồi trong lòng huynh ấy đang suy nghĩ gì, nhìn chăm chăm vào huynh ấy, nhìn rồi nhìn, Cửu gia đẩy xe lăn càng lúc càng nhanh, đột nhiên nghiêng đầu, xụ mặt hỏi: “Muội đang nhìn gì?”

Trong lòng tôi còn đang suy nghĩ, cười hi hi thuận miệng nói: “Nhìn huynh đấy!”

“Muội...” Huynh ấy dường như không dự đoán được tôi lại có thể “Vô liêm sỉ” như thế, một câu vừa nói ra, bị tôi làm nghẹn họng khó nói thành lời. Tôi

nhìn vẻ mặt huynh ấy, hiểu được mình đã nói lời lỗ mãng, trong lòng vô cùng ảo não, hôm nay tôi làm sao vậy? Sao mà liên tiếp gây họa từ miệng?

Áy náy thâm nghĩ không biết nên giải thích từ đâu, chỉ có thể yên lặng đi tiếp, Cửu gia đột nhiên cười lắc đầu, “Muội thật sự là lớn lên ở Tây Vực.”

Tôi yên lòng, cũng cười nói, “Bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi, trước kia mở miệng nói thật sự là một chút kiêng dè cũng không có.”

...

Từ nông trang ngoại thành về, trong lòng tôi một mực cân nhắc, rồi lại cảm thấy càng nghĩ càng loạn, khó mà sắp xếp ý nghĩ được, bèn lấy ra một chiếc khăn lụa đã chuẩn bị từ trước, vừa nghĩ vừa viết: “Một, bộ học thuyết Nho gia kia, huynh hiền nhiên cũng không để tâm, chỉ có “Kinh Thi” là cần xem. Nếu như thế, huynh hẳn là cũng không đồng ý hoàng quyền dần dần được tập trung cao độ, cũng sẽ không có mấy thứ nhận thức nhằm nhí gì mà thiên tử vâng mệnh trời, dân chúng ngoài trung thành ra cũng chỉ có trung thành. Hai, huynh hiền nhiên rất thích Lão Tử và Trang Tử. Học thuyết của Hoàng Lão, muội chỉ nghe a cha giảng giải đứt quãng một chút, cũng chưa từng thực sự đọc qua, nhưng sơ lược biết một phần, nếu huynh thích Lão Trang, vậy hiện tại hết thầy đối với huynh mà nói, chẳng phải đều là thông khổ? Ba, huynh sùng kính nhất là Mặc Tử, Mặc Tử trọn đời bôn ba vì bách tính bình dân, cố gắng thuyết phục quân chủ các quốc gia không gây chiến tranh, trợ giúp các nước nhỏ xây dựng thành trì, chế tạo binh khí chống lại nước lớn. Trong lòng huynh, nước lớn có phải là Hán triều không? Nước nhỏ là các quốc gia Tây Vực chẳng? Huynh nguyện ý lựa chọn làm Mặc Tử sao? Nhưng như vậy không phải là có chút đi ngược lại Lão Tử và Trang Tử sao?” Tôi than nhẹ một tiếng, nhẹ gác bút lên nghiên mực, là tôi lý giải mâu thuẫn, hay là nội tâm huynh ấy tràn ngập mâu thuẫn. Tôi không quan tâm thân thể của huynh ấy như thế nào, bây giờ rốt cuộc là thân phận gì, tôi chỉ muốn rõ tâm ý của huynh ấy như thế nào.

Gấp chiếc khăn lại, tôi vội vàng đi tìm Hồng cô, “Tỷ tìm giúp muội một tiên sinh, phải tinh thông học thuyết Hoàng Lão và Mặc gia, hiểu Bách Gia Chư Tử.”

Hồng cô kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ còn có cô nương trong phường phải học mấy thứ đó? Biết chữ, học thuộc mấy bài “Kinh Thi” là đã đủ rồi.”

Tôi cười nói: “Không phải là để cho mấy cô ấy học, là muội muốn tìm hiểu.” Hồng cô cười nói: “Được! Phái người hỏi thăm rồi đi mời, muội học xong, có thể mở lớp nhận học trò.”

Bởi vì bất kể là có trả bao nhiêu tiền, tiên sinh cũng kiên quyết không chịu đến phường dạy học, cho nên tôi đành phải “Núi không đến với ta thì ta đến với

núi”, tới chỗ của tiên sinh nghe giảng bài. Hôm nay vừa nghe giảng xong “Tiêu Dao Du” của Trang Tử, trong lòng rất nhiều cảm xúc, xuống xe ngựa vẫn vừa đi vừa cân nhắc như trước.

Người vừa mới vào trong sân, Hồng cô đột nhiên từ trong phòng vọt ra, cực kỳ hưng phấn nói: “Đoán xem có chuyện tốt gì?”

Tôi cố ý giật mình nhìn Hồng cô: “Chẳng lẽ Hồng cô có ý trung nhân muốn xuất giá sao?”

Hồng cô đưa tay nắm lấy tay tôi, “Muội đó, cái miệng thật giao hoạt!”

Tôi lắc người né đi, “Ai bảo tử không chịu thoải mái mà nói ra?”

Hồng cô thấy không bắt được tôi, bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn tôi: “Công chúa phái người đến, ban cho rất nhiều đồ, muội không ở nhà, ta bèn thay mặt nhận hộ, nhưng mà tốt nhất là ngày mai muội tới tạ ơn công chúa. Nghe người ta nói, Lý... Lý đã được tứ phong là phu nhân, hôm nay vàng bạc ngọc quý là công chúa ban thưởng, e là mấy ngày nữa Lý phu nhân sẽ phái người trong cung tới ban thưởng.”

Tôi cười mà chưa nói, Hồng cô cười nói: “Khó trách người người đều muốn làm hoàng thân quốc thích, muội xem xem những thứ công chúa nhiều lần ban thưởng cho muội, không phải có tiền là có thể mua được.” Chị đưa mắt nhìn ngoài sân, thấp giọng nói: “Lý Nghiên cũng thật sự là hăng hái tranh giành, mùa thu năm trước nhập cung, bây giờ vừa mới tới mùa hè đã được vị trí phu nhân, chỉ đứng sau Vệ hoàng hậu.”

Trong đầu tôi dường như còn có một chuyện, không khỏi nghiêng đầu cân nhắc suy nghĩ, nhìn thấy trên giàn uyên ương đằng, những nụ hoa nho nhỏ trắng muốt, đột nhiên vỗ trán, “Trong khoảng thời gian này bận rộn với Trang Tử, Lão Tử, đại bằng hồ điệp, hoàng thượng đã phái đại quân xuất phát chưa?”

Hồng cô ngây người hỏi: “Cái gì?”

Tôi yên lòng, “Xem ra là chưa có, chiếu theo quy củ trước đây mà làm, công chúa ban cho những gì tử cần thận ghi lại từng mục một, nếu thấy có thể sử dụng, thật sự thích thì giữ lại, không thích hợp để chúng ta dùng, nghĩ cách bán ra, những thứ gì không phải vàng bạc tiện dụng, từ từ bán có thể bán với giá cao, nếu giữ lại tương lai nhất thời phải lo tiền vốn gấp cũng chỉ có thể bán đồ bán tháo ra thôi. Lý phu nhân biết muội thích gì, sẽ không để muội phải lo tới mấy thứ phiền phức này, khẳng định chắc chắn là vàng ròng bạc nén.”

Hồng cô liên tiếp gật đầu, vui mừng hơn hờ nói: “Chúng ta đều là người phạm cội tục, mấy thứ kia nhìn thì mỹ lệ lộng lẫy, nhưng vẫn không chắc chắn bằng một thùng tiền vàng.”